

Tre unga berättelser om Kåken

Fauk var inte bara en plats för att ha kul för mig utan det var en underbar plats med trevliga, fina och snälla människor som försökte att hjälpa nya människor hur man kan komma i svenska samhället eller försökte att prata med de nya ungdomar som kommit nyligen till Sverige och brättade vad som är fel och vad som är rätt. När jag kom till Sverige, kunde jag inte tala svenska. Med hjälp av lite engelska som jag kunde, började jag prata med de som jobbade där (Emilia och Bobbo) och de hjälpte mig jättemycket. Jag tror att det var den bästa platsen för att lära sig svenska och lära känna nya människor och skaffa vänner.

Naveed Noori

Första gången jag kom till Kåken visste jag inte att det fanns människor så godhjärtade som ni. Varje ny gång jag kom till Kåken såg jag fram emot att träffa er, den underbara personalen.

Jag har haft många roliga stunder, lärt känna några nya människor, lärt känna er. Har alltid känt en trygghet att komma till er, att vara med om er härliga humor, att få må bra när man varit hos er, att verkligen kunna vara sig själv hos er. Har gillat varje sekund!

Nu när jag lärt känna er och vet vilka underbara och roliga personer ni är så kommer ni aldrig någonsin att glömmas bort. Ni kommer alltid att ha en stor plats i mitt hjärta, även när allting läggs ner.

Ni är några av de absolut bästa jag träffat i mitt liv och jag hoppas att ni alltid kommer att finnas kvar. Ni betyder oerhört mycket för mig, det ska ni veta! Jag kanske inte alltid visar det, men så är det och kommer alltid att vara. Ni är guldvärda! Glöm aldrig det.

Glömmer aldrig bort er!

Mycket kärlek till er från mig.

Louise Olsson

Låt oss få behålla Kåken!!

Nu måste kanske dörrarna till Ungdomshuset Kåken stängas. Detta på grund av att pengarna inte räcker till. I tre år har FAUK fått bidrag från den Allmänna arvsfonden, 1 miljon kronor per år, ett bidrag som nu upphör. Tanken är att om projektet varit bra ska det övergå till en permanent verksamhet. Men nu vill inte kommunen täcka upp för de kostnader som krävs för att driva Kåken.

Det jag ska skriva om är varken pengar eller politik utan jag ska berätta vad Kåken betyder för mig. Jag gick i sjuan på högstadiet när jag för första gången träffade Pelle och Lena, de drivande personerna i projektet för att starta kåken. Pelle var fritidsledare på Värgårdskolan och Lena var ungdomslots i kommunen. Vi hade en väldigt lyckad bokcirkel och tjejgrupp på fritidsgården som jag var med i och under den tiden kom vi varandra väldigt nära. Våren efter att vår bokcirkel var avslutat blev jag inbjuden till att delta i ett läger ute i Björkfors. Detta var inte vilket läger som helst utan här väcktes för första gången idén om ett ungdomshus i Kinda.

Detta utvecklades sen och blev till verklighet. De flesta av alla de idéer som kom upp under de där dagarna i Björkfors finns idag. Vi hittade rätt lokaler, ungdomarna själva hjälpte till att renovera. Sen har det tillkommit saker efterhand. Vi har tillgång till en gymnasal där vi kan utföra alla möjliga aktiviteter. Ett kulturhus med ateljé och fotostudio tillkom i en annan byggnad. Replokal och musikstudio för att spela in musik, café, biljard och tv-spel. Med andra ord. Någoting för alla.

Ungdomarnas egna idé om Kåken var att när man skulle kliva in genom dörrarna dit skulle det kännas som att komma hem, och så blev det. Kåken är på olika sätt väldigt viktigt för unga vuxna i Kinda. Inte minst som en härlig och trygg plats där man kan hänga och dricka kaffe. Utan också mötet med de som jobbar där. Till kåken kan man både gå när man mår dåligt och när man mår bra. Vi ungdomar får hjälp med att utveckla våra idéer och har alltid någon att bolla med om våra tankar. Någon som tror på oss och vår förmåga.

Jag tror de flesta vid det här laget är medvetna om samhällsvinsterna kåken är med o bidrar till. Man pratar om flera miljoner kronor per år. Kåken finns där o drar ungdomar från ett liv i droger, kriminalitet och meningslöshet till en plats där vi alla har ett värde. Där vi alla blir sedda för de vi är och inte för de handlingar vi gör. Men jag tänker också på alla dom ungdomar som kanske inte syns i statistiken, som jag själv. Som fått hjälp och stöd i det mest bisarra situationer. Som haft någon att vända mig till när jag inte haft en aning om vart jag ska ta vägen eller vad jag ska göra av mitt liv.

Det är med tårar i ögonen och en klump i magen som jag skriver det här. Tack, framförallt till Pelle och till Lena. Som drivit och kämpat för kåken i flera år. Ni som lagt så mycket tid, energi och kärlek på oss ungdomar i kommunen. Ni som kämpat och stått upp för våra åsikter och för vad vi velat. Till er som man kan ringa oavsett tid på dygnet o be om hjälp om det verkligen kört ihop sig. Ni som har valt att ägna era liv till oss. Det är vuxna som er som ger oss ungdomar i kommunen hopp om framtiden, som peppar oss till att vi faktiskt kan göra skillnad och att vi visst är betydelsefulla. Att trots arbetslöshet, missbruk, psykisk ohälsa, vad det än kan vara, är vi viktiga. För sanningen är att dessa problem är vanliga i det prestationssamhället vi lever i idag. Jag talar för många när jag skriver tack för att det räckt med att bara vara sig själv under taket på Kåken.

Ni har kämpat för oss och nu tycker jag det är dax att vi ger tillbaka och kämpar för er och framtidens unga vuxna i Kommunen. Därför vädjar jag nu om alla Kinda ungdomars stöd. Jag vädjar till er vuxna som sett kåkens positiva påverkan på oss ungdomar och på samhället. Jag tänker nu starta en namninsamling, skriv på den, sprid den. Om du precis som jag vill att vi ska få behålla Kåken!

Med mängder av kärlek

Karin Leek